

Bonhaj Bóh!

Sy-li spéval,
Piluje džélat,
Strowja će
Swójny statek
A twój swjatý
Zradny je.

Za staw spróchny
Napoj móchny
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přez spar mérny
Cerstwośá da.

Niech ty spévať
Swérne dáčat
Wédne dny;
Džéh pak swjaty,
Dući daty,
Wotpočá ty.

Z njebojes manę
Niech ti khranać
Ziwnosé je;
Ziwa woda,
Kiz Bóh poda,
Wokreš će.

• Sserebiske njeđzitke Copjeno. •

W Budyschinje, 6. januara 1924.

Wudawa ho lóždu žobotu w Ssmerjez knihiczscheječni a placzi na měkaz 5 slothch pjenježlow.

Ssivjeđzeni tssjoch fralow.

Rom. 10, 13—18.

Ssivjeđzeni tssjoch fralow ho w naszej žytkvi jako misjionisti krovjedzeni krovjeczi. Tutón džen nasch lud na to dopomni, so běchu naschi wózjojo pohanjo a sob ych u woni pohanjo wostali, njebychuli jim sahorjeni miszionarojo to evangelijsk pschipowjevali. Schtóż wě, kajke sbožo a žohnowanje w evangeliju, w Khrystu leži, tón rad džačnij krovjedzeni sa Božu njewurjeknuje wulku hnadi krovjeczi. — Ale wěsch th, luby kchesczijano, kajke sbožo a žohnowanje w evangeliju wo Khrystuku leži? Tón dobroczynny Bóh je wschitko czinił, schtóż je k naschemu sbožu, k naszej sbóžnosći nu'ne. Wón je kwojeho kyna dał, so njebychm hubjeni byli, ale wěczne živjenje měli. So bychm sbóžni byli, to je wothknieny kónz naschego živjenja. Mybl na sbóžnosć dyrbala tehodla saklad naschego žylcho živjenja bycz. Bychmli žeby pschezo najkražni chi dobytk kchesczijanského prázowanja psched woczi stajili, njebychm potom horlivischi w kchesczijanském khodženju byli? Schtóż tutón dobytk snaje, temu dyrbi tola žadanje roscz po tuthm wothknienym kónzu. A pucz k tudemu kónzej, k wěcznej sbóžnosći, snajimy. Tež žw. japočtoł Pawoł nam w naschim dženjnischim tekscze pucz k wěcznej sbóžnosći posluje. Chzemli žeby jón bliže rospomnicz.

1. Bože žłowo je móz Boža, kotaž móže naž sbóžnych czinicz.
2. Prédowanje nam to sbože poslicz.
3. Wéra to sbože pschijima.

1. Bože žłowo je móz Boža, kotaž naž sbóžnych czinicz. Ssivjate pižmo, twoja luba biblija, njeje kniha, kaž druhé knihi, ale wona je kniha wschitkých knihow. Njeje žana druga kniha

tu na tuthm žwěcze, kotaž móže tajki sacisiczez na twoju wtrobu czinicz, tebję tak natwaricz, wolischewicz, tróschutowacz, požylincz, warnowacz, ale tež khlostacz. „Njeje moje žłowo jako hamor, kiz ſtalu rošbiye?” praji tón ſenjes. Tak móže Bože žłowo tež khróblosz a twjerdoſcz człoweskeje wtrobh rošlamacz. — Mozy wěczneho živjenja ho s Božjego žłowa žórla. Pschetoz tu njeſlyſchinu człoweske žłowa, ale žłowa žwjateho ducha. „Wobhońče ho w pižme, pschetoz wam ho ſda, so macze wěczne živjenje w nim, a to žame je, kiz wote mnje žwědcz.” Czi krovjeczi Boži ludžo ſu rěčeli nanuczeni wot žwjateho ducha. — Ssłowia wěczneho živjenja ſu woni rěčeli, kotrež wtrobh człowiekow wolischewja a natwarja. Tak tróſchtliwe je Boże žłowo pschi ſmjerntnych ſožach! Kelko hórkich ſyłow je Boże žłowo se trévalo, hdz pschi rowach lubych ſemrjnych platajā ſtejnym, i hdz tón ſenjes k nam stupi ſe kwojim žłowom: „Ja žym to horjestawanje a to živjenje!” — Tak dyrbimy ho Bohu džačowacz, so mamu Lutherowu bibliju, so žwjate pižmo w lubej maczeńnej rěči k nam rěči. Tak dyrbimy tych khudych pohanow wobżarowacz, kiz tuto žórla sboža njeſnaja! Haj, Bože žłowo je móz Boža, kiz móže naž sbóžnych czinicz.

2. A w prédowanju ho nam to sbožo poslicz. Bože žłowo dyrbi ho w zlym žwěcze prédowacz. „Džicze po wschém žwěcze a wuecze wschitkých ludži!” praji tón ſenjes. A jeho wuczomniz ſu pschipowjedali, schtóż ſu klyscheli a widzeli, wot žłowa teho živjenja ſu prédowali. — Prédowanje ma myžole nadawki. Wono dyrbi do hľubokoscze a do wýškoscze wjescz; do hľubokoscze wtrobh ſ jeje ſlymi myžlemi, do hľubokoscze dusche, kotaž ſo tak rad psched Bohom pyta khowacz kaž Hadam a Žewa po wotstupienju wot Boha. A tu chze Boži duch psches prédowanje wu-

trobu po běhneč pýtač, kdžez jej pschiwala: A njebju! Na tebje věčne wózko twojeho Boha hladá! Tebje potajna ruka wodži! Na tebi živjath misáltr džela! Sa tebje živéna wózovska wtroba bije! — S wschitkých je Bože předowanje. Wono powjeda wo krasnosczi a lubosczi našeho Boha tež tím, kiz hischeze po čimje khodža; tróscitue wschitkých spróznych a wobezezenych; pomha tým, kiz ho w spýtowanju bědža a w stračce steja, so tute jich podklóči, dokelž Boža móz jím hischeze pobrachuje; napomina tých, kiz w lóhkomýzlnosći khodža; — sa wschitkých, sa wschitkých je Bože předowanje. — Ale Bóh njerěči jenož w zýrfwi k tebi; wschelake su puceže, psches kotrež tebje k wérje wjedže. Tu je jedyn, kotreñuž je našhonjenje živjenja, hnadž khorowatoscž, k wérje pomhalá, a wot teho čaža je Khrystuša lubowal. Tam je druhí, kotreñuž je jeho džecžo p'ches živoju džecžazu wérui předat̄ wo Khrystušu by'o. Tu je jedyn, kiz je wérjazeho cžlowjeka cžerpicž a wumrjecž widžak, a to je tak mózny saczisčcž na njeho cžinilo, so je tež k wérje pschischoł. Tam je druhí, kiz je sruđne pschitkady hubj'nstwa hréshneho cžlowjeka widžak, do kotrehož cžlowjek bjes wérh pschitnádže, a wot teho čaža je wón sapocžak, živoje živjenje pschemenicž. — Kóždy k'hesčijan dybci předat̄ bjež, kiz je žlowom a se skutkom sa teho Čnjesa živédeži. — Haj, pózlow döscž nam Bóh póscžele, ale my dyrbimy tež předowanje, kotrež k wérje wjedže, pravje žlysc̄ež.

3. Wéra sbožo pschijima. — Schto pak dyrbimy wéricež? Dyrbimy wéricež, so je Bóh tak tón žvét lubowal, so je wón to najlubjše, schtož ma, živojeho žyna, sa naž dal, sa njebychny ſhubjeni byli, ale věčne živjenje měli, — wéricež, so je Jesuš Khrystuš wérny Bóh, wot Wótza we věčnosći porodženy, a tež wérny cžlowjek, wot knježny Marie narodženy, je mój Čnjeſ, kiz je tež mje ſhubjeneho a satamaneho cžlowjeka wumohl, warbowal, dobył wot wschitkých hréchow, wot žnijereže a wot cžertowskeje mozy. Wéricež, to rěka: žlubicž, so čzu ja teho Čnjeſa bjež w živjenju a wumrježu. — Psches wéur stupimy do najwutrobniſcheho ſjednoczeñstwa s nimi a ſhonimy wérnosć jeho ſhubjenja: „ja žym pschischoł, so býchu živjenje a wschego döscž měli.“ We wérje ſpěwanym s Pětrom: „Čnježe hdže dyrbimy hicž? ty mřich žlowa věčnho živjenja.“ — W našim teſſeže rěka: „Kak pak dyrbja wéricež, wot fortehož nježo njejsku žlysc̄eli? Kak pak dyrbja žlysc̄ež bjes předarja?“ Tak pola naž njeje. Bohu budž džak, w našej zýrkvi je předowanje wo Khrystušu hischeze w zýlej mozy. Ale kak móža cži wbož pohanjo žlysc̄ež bjes předarjom. Pohanjo khodža bjes žvětla wérnosće. Črjka wulka bludnosć, so su woni ſtvořenje na městno wschehomózneho ſtvořicžela ſtajili, a so woni sbožo a pomoz wot němych a morwych pschibohow woežňuju! Woní khodža bjes žvětla hnady. Tehožla ſo ſlych duchow boja a ſu wschednje w njeměrnoſći živi. Woní khodža bjes žvětla nadžije. Zyle bjes tróscita je wumrječe pohanow, kotsíž nježo wo herbstužu živjathch w žvět'e njevjedža. Kak jara dyrbimy ſo tola nad tutých wbohich žmilicž, dokelž teho njeſnaja, kiz je jako žvětlo pohanow pschischoł. Tehožla čzeny dženža nar ſchitkých tých hladacž, kiz ſu hischeze bjes Khrystuša abo pschecživo Khrystuše. Čzemy wschitzh ſe žwojimi modlitwami a darami ſobu pomhacž, so žlónzo teho ſbža, kotrež je w Bethlehémje ſefhadžalo, wschudžom živédeži. — O Čnježe, daj, so býchu wschitzh cžlowjkoju tu na ſemi ſuſnac̄z móhli:

Ja žym psches Khrysta ſrwarone ranę
Tón pravý grunt nětk namakał,
Tróscit druhi njeje namakały,
Su bých ſo w nim ſradowal.
Tón grunt mi wěčnje wostanje,
Hdyž wschitko druhe ſahinje. Hamjčn..

Bjes Boha na ſměze.

Spíšala Kristina Rovová.

Wchispomnjenka ſa tých, kotsíž halé ſ letom 1924 „Pochaj Boh“ ſapocžnu čítacž: „We žlowaſtej wjesyh bu w symnej adventskej nozy morwa žónska w žněhy namakana a pschi njej ſu hólček hischeze živý Wježnanostowa hólčka ſ ſebi wsa, dokelž njevjedžachu, hdže je ſeni; narjeknýchmu jemu Martinko. Tola wukublánje bě po tým. Věhafche pschi ſkocže w hródži, pschinofchowſche drjewo, do ſchule nje-hodžesche, a tuž tež niz do Božeho domu. Wo Bosy nicžo njevjedžesche, ſhiba ſe ſelenja mužow. Skončnje to a tamne wo Bosy a Božim Štymu našonii, woſebje na pastwje psches zuſeho ſtudentu. Bu mjeniſz ſo žmijerczi paſthyrja wježny paſthyr. Jak to ſaiſi wuproky ſebi ſyrotu Žožka wot gmejny ſa pomoznika, ſ kotrýmž w malej ſhězžy bydlesche. Wot tuteho naſukný pižacž a čítacž, woſebje pak jesna ſo psches Žožka ſ bibliju. Najbóle čzysche pak žlysc̄ež ſta-wiſnu cžerppjenja, ſo by zyle našoniſ, kak je Jesuš Khryſtus naž lubowal a kak my to jeho maný lubowacž a widžesche, kak lidžo jeho njeļubowachu.

(Pořacžowanje.)

Žožkej ſo njeļubjese, ſo jeho Martinko njeđelu nochžyſche ženje do hór ſobu wſacž; bě najrad'čo pscheto wokolo njeho. Tola Martinko praſſe: „Ty móžesč čítacž, a roſumisč wschitko a nochžyl do Božeho domu hicž. Dži a ſedžbuj derje, ſo by mi potom wjedžak powědač, wo čim je Čnjeſ ſarač předowal!“

Nó, pschewjele ſebi Žožko njeponjatkowasche, ale, hdžy bych ſpěvali ſnaty ſhěr'usch, kotrýž by ſ hlowy mohł, by jón Martinko ſaspěval, haj by jemu jón dyrbjak tak dohó pscheto ſažo ſ nowa praſicž, doniž jón njeby mohł ſ nim ſpěvacž.

Wschitke ſu ſo jemu lubile, tola jedyn woſebje; tutón ſpěwasche ſebi pscheto, byli ſam był:

„Hdže bydliſch Ty, mój milý ſesom Khryſeze?
Hdže nam'kam Čbje, hdže, na kotrým měcze?
Woſcžel žwojoh' žvětla pruhi mi, Ty jažny!
Bjes Tebje tu nožu bjež, Ty krafny!
Doniž Čže njenanđu, pýtam Čže ſ ſtysknosću!
Wo drio a w nozy Čže woſam tuž ſ žadoſću!
Gjew ſo mi, ſeſu, žym we ſrudžbje wulkej,
Troſchtuj mje, ſeſu, ſmij wot winy wulkej!“

„Tón, kotrýž je tutón ſhěrluſch ſpěval“, myſlesche ſebi Martinko, „njeje wěſcze tež kaž ja njež wo Tebi wjedžak, mój Čnježe ſeſu!“

Hdžy hózaj na wjecžor ſ pola domoj pschitnádžſchtaj, ſažwě-čiſchtaj ſebi lampku, namrētu po Žožowej macžeri, — kóždu ſobotu ſupowaschtaj wolija do njeje — a Žožko dyrbjese ſe Biblije čítacž wot tým, kak je Čnjeſ ſeſu cžerpiſ a wumrěl. Husto čzysche Žožko nědžto druhe čítacž, tola Martinko ta njeđowoli.

„W symje pschecžitamoj žylý Nowy Šalon a tež ſe Stareho nědžta, w tu ſhwili dyrbimoj pak tole čítacž tak dohó, doniž to wschitko ſ hlowy njemóžemoj, kak je wón ſa naž cžerpiſ, ſo jo njebychnoj ženje ſ pomjatka ſhubiloj, ale ſtajne we wutrobie wobkhowaſoj!“

Žožko budje tak hischeze dohó čítacž dyrbjecž ſta-wiſnu cžerppjenja Čnjeſa ſeſu, předy hacž ju ſměje do wutroby ſa-

ſchczęſjenu. Že tola mnogo džeczi a tež starých ludži, kotsiž ſebi ženje na ta njemyſla, ſáto je Ssyn Boži ſa nich pscheczerpil. Tožko čitashe jenož tehoodla rad, dokež wjedzesche, ſo Martinko jeho khwali a ſo jemu džiwa, ſo je tač mudry. Nawopak wobmyſlawaſche ſebi Martinko, njech by khodžil, hdyž to chył, to pschecžitane, wožbje, hdyž by ſam był, by ſebi to roſpo-minał.

Ras njeđelu wrći ſo wo nješto poſdžiſho ſ hór. Wona ſo hižo ſchérjesche a měſacze ſapocza ſhwęcžicž, jačo ſtadko ſ leža čerjesche. Tu nadoba ſeſda ſo Martinkej, ſo widzi na ſemi ežo-vjeka ležo, ruzy na hlowu floženej, a ſo jeho chyłchi žałostnije ſtonacž jačo měl wulfe boleſeže. Najprjedy bě naſtržaný, potom ſtupi bliže a ſpóſna, ſo tam to kruch drjewa ležesche, — měſacze je ſhwęcžil a ležy ſu ſtonaſe.

Martinko je pschi drjewje poſaſtał a ſebi myžlit: „Tač je Ssyn Boži ležał w ležach a ſtonaſ, plakał, ſo modlił a ſo krej počiſil ſa mnje!“

Ach, tajka žałoscz je Martinka nadpadla, jačo ſebi na tole myžlesche, ſo je na zylhym dompučzu plakał a ſebi žadał: „So bých tola moći ſkor ſ Bohu hiž a widzecž ſenje'a Jeſuža! Ach, padnył bých psched nim na koleni a ſo jemu tač ſa wſchitko džakowaſ!“

Ssamžny wjeczor a tež hewal widzachu žony, ſo je Martinko tač jara čihi a khutny, wužmijachu ſo jemu: „Wón dyrbi ſebi tola nješto na to wjedžecž, ſo je tajkeho wulkeho hólza nan!“

Martinko njewoſmoſki ničo na tajke rěcze.

„Wſchał tež Ssyn Boži njeje ert wotewrili, hdyž ſu ſ nim ſměcha měli, hdyž ſu jeho bili, njeje ſo ani wobaral!“ Martinko njeje ſo tež ani jedyn ras ſaſmjał, hdyž je te wſchelake žorth chyłchak abo hdyž ſu burjo pschi ſwojej duſcha ſo ſarocželi abo pschi Božim mjenje pschižahali. Najlubjšho jemu bě, hdyž móžesche wužeknycž. „Slyſhi jich tola tež Boh, tež ſenje Jeſuž! Hdyž je Boh wſchudže a wſchitko widzi, chyłchi jich tež!“ myžlesche ſebi Martinko, „Kluscha ſo, ſo psched nim čihi khodžimy a miли a dobrí kaž jeho milý Ssyn!“ — Martinko čjujeſche, ſo ſu čłowjekojo Boža ſabyli a ſo ſu žiwi tač, jačo by Boh njebył.
(Poſracžowanje.)

Džakuje ſo temu ſenjeſej, pſchetož wón je dobročinny, jebo móz, čjeſcž, kraſnoſcž, huada, prawda a dobrota iraje węczniſe. Haleluja.

Hlók: Po ſwojim hloku.

Njech Bohu džakuje ſo kóždy kſchęſjan rady, nam ſmilnoſcž, dobroty Boh cžini ſi lutej hnady. Wſchén wodnych Boha khwal, khwal Wſchehomózneho! Boh ſwěrny wostanje, je derje cžinit wſcho!

Njech Bohu džakuje ſo wumozena duſcha, pſchei ſenjeſoi ponížne, pań delz kíž ſo kluscha. Hdyž maſch ty Jeſuža, ſy węczniſe ſbožowna, khleb, wodu žiwjenja, twój Sbóžnik tebi da.

Sso Bohu džakuje a khwaleže jeho mjenø, we Bohu ſiwjenje, wſcho bohaſiwo je jeno. Boh je naſch ſtworitzer, naſch

ſdžeržer, ſaſtar, Boh węczna luboſcz je; na Boha, duſcha, twař!

Sso Bohu džakujuſ ſa jeho ſłowo ſwiate, kač kraſne wuežby ſu nam w Bohim ſłowie daty! Boh ſwoje ſlubjenja a na ſlych hręženja! — Hlaj! kraſnje wuſedze, to wopomu wutroba!

Sso Bohu džakujuſ tež ſa to, ſchtož naſh tyſchi, — ſo k Bohu woſajmy, Boh ſprawne proſtvy klyſchi! — Golyſch, juſu podarmo ſu proſtvy psched Bohom, hdyž k ſudej pschiſhoſt je Boh ſi węcznym khostanjom.

Njech Bohu džakuje ſo tón, kíž do njoh' wéri! — Schtóž wěru ſhubil je, do ſatamanſtwa cžeri. — Vjes wěrh njemóžne. Sso Bohu ſpodobacž, joh' lube džecžo bycz! joh' kaſnjam poſluchačž.

Njech Bohu džakuje ſo tón, kíž do njoh' wéri! Boh naſh wſchěch ſaſtar we ſwojej wótznej ſwěrje. Tež dale, Božo naſh psched wſchém ſlym wobarnuj; nam ſwojoh' Duch daj a ſwój lud požohnuj.

Njech Bohu džakuje ſo kſchęſjanska duſcha, Boh węczny wostanje! Čeſcž wſchitka jemu kluscha! Hdyž naſch Boh ſi nami je, naſh wobohacžuje, dha ſo nam derje dže tu a tam na węczne!

Njech Bohu džakuje ſo čłowjek młody, starý, Boh w Ssynu, w Duchu dał nam je najwjetſche dary! Psches Ssyna budže dacž nam węczne žiwjenje! Duch ſwiaty ſwjecži naſh; Ssmy k ſwětlu węcznoſcze!

Njech Bohu džakuje ſo tón kíž dže ſe ſwěta, — psches Ssyna wumohl je Wótz naſh ſe ſmjerze hręcha — psches čěmny ſmjerzny dol naſch wſchehomózny Boh naſh ſbóžnje powiedze! Žem' duſcha dowěr ſo!

Njech Bohu džakuje ſo kóžde džecžo Bože, jom' ſi njebla Božeho čno ſiwa węczne ſbože! Tam je naſch wótzny dom, raj, měra, kraſnoſcze! Tam ſi hnady Boži lud ma węczne žiwjenje!

Njech Bohu džakuje, jom' ſpěwa wſcho na ſemi, hacž Bože džecži my ſpěwamy ſi jandželemi, kač ſwiaty ſwiaty je naſch Boh a woſtan, móz, kraſnoſcž jeho je, čjeſcž wſcha do węcznoſcze!

J. W.

Zvřej a ſtat.

Schto ſu to němſkemu ludci k hodam wobradžili jeho wjednizy! To wuſnacze — ſlonečnje! — ſo ſu ſe kónzej ſe ſwojej mudroſežu a možu, ſo dale wjazhy njemóžemy. Ta njeſbože, do

Kotrežož hižo dolho leščimy hčubščo a hčubščo, ſu pſchidali, wotkryli! A ſhto ſu jemu ſa to dali? Hodovne ſlowa, kotrež ſu někotri ministrojo a druh politiſkih ſastupjerjo hodovnicžku po novym waschnju t ludej rčeli — bě to možebita hodžina ſa telegrafiju bjes grota ſa to poſtajena! — ſmy haſle po hodžoch čitali. Tu a tam ſwéri ſebi ſažo ſlowo wo Bosy na ſjawnie, tola hčowny ſastupjer ſtaſa njeje po wſchém ſdacju do zhlá rčel a ministerſki prieſidenta niz wo Bosy a wo wérje! Hdyž bu ludej ta poſlednja nadžija wsata a zyke hubjeñtvo wotkryte, ſa to pak ničo date, je ta ſrudno. To, ſhtož ſo ſtacj ma, je to, ſo ſo ſ wusnaczom t bankerotej čłowijeskeje mudroſće a možy pſchiſamkne wusnacze t Bohu ſenjeſej, ſo naſch lud ſe wſchej možu a dorasnoſću ſo ſwola na tón jenicžki prawy puež wérj, kaž ſo to podobnje pſched 110 létami ſta. To ſo njeje ſtaſo t tutych dnjach! Šhtož bu date, běchu tróſchtowanja po čłowijesku, nadžija na čłodivſke! Štym njebudže nam pomhane! Hdyž pak mužojo ſtaſa to nječinje, ſo lud t Bohu, t wérje možaja, mamy to my čžinic, my wſchitz, ſiž wérimy do jeneho Boha, teho ſenjeſa njebjegow a ſemje! Tole pak ma ſo ſtacj kaž pſches ſlowo, tak pſches ſlukti, pſches zyke žiwenje. To budž naſch hodovny dar ſa naſch wbohi lud, to budž naſche pſchecje a naſche možlenje t nowemu létu! Želi ſprawne a wérne, njebudže podarmo!

S bliſka a ſ dalofa.

Serbiſka prieđaſta konferenza. Poňdželu, 7. wulſeho róžka, je popoſdnju němſka prieđaſta konferenza. Tuž proſchu ſerbſkih bratrow, ſo býchu ſo dopođnja w 10 hodž. ſ dyplom we ſerbiſkim Domje pſchecželne ſeńči čhyli. Spěvařſke proſchu ſobu pſchinjescz.

Hodovnicžka we ſněhovym mječzlu! To běchu hodý! tak to hčiſkih husto nětſle. Sſamo ſtarſki ludžo tajkeje hodovnicžki njeponiſa, ſhiba teje ſ lěta 1875 abo tak možolo. Bož domy běchu próſdne. Nadžiomne ſu ſa to nanojo a macžerje, hospodarjo a hospoſy ſo dopomili wſchudžom, ſo maja pſchedy wſchém tež ſastavac ſyžke ſaſtojñtvo domjazeho měſchnila, a ſu pod hodovnym ſchtomilom ſhromadzili domjazu wokolo ſtvojbneho blida, kotrež je tola ſ domjazym waltarjom, a džerželi domjazu hodovnu nutnoſć. Štym by ſamo tutá hodovnicžka wobradžila naſhemu ludej ſobu najrjeniſchi hodovny dar a něſhto, ſhtož naſch lud, naſche wokady najbole poſtrjebaſu nětſle. —

W Nožacžiſach, kotrež nimaſa ani wokadneje ſale ani druheje ſale, wuhotowa ſebi ſiednoczena wokadna mlodžina ſ poſmozu pſchecželov na farje hodovny wječzor. Bě drje to t prenjemu raſej, ſo ſebi Nožacžicenje něſhto tajke ſvěrichu, tola ſo wſchitko derje poradži a ſo tež lubjeſche. Tjeſi džen wječzor ſwojczeske mlodžina hodý ſama ſa ſo, nježli po hodžoch wuſtuſi ſe ſwojimi hodovnymi pſchednoſtſkami, hrami, ſpěvami, hodovnymi žiwhmi wobraſami a hudžnymi poſtaſkami hischeze ras pſched wokadnymi; poſkiczenja běchu němſke a ſerbſke. — Tež pacžerſke džecži wuhotowachu ſebi na farje hodovny wječzor ſe wſchelakmi poſkiczenjemi a běchu wſchě ſe ſwojimi towařſchemi a towařſkami a tež starſhimi pſchihwataſe, hacž runje wjedro njehojesche. — Tak njech je, ſo ſo džecži, mlodžina, wokada hromadži hodý wokolo hodovneho ſchtoma t hodovnemu evangelinej, ſo býchu jeho wježelu poſyjeſz čžim lěpje a lubſko roſnoſchowali pſches ſlowo, ſpěv a ſluk t do žiwenja, kotremuž to nětſle tak jara pobrachuje na hodovnym ſwětle a hodovnym wježelu.

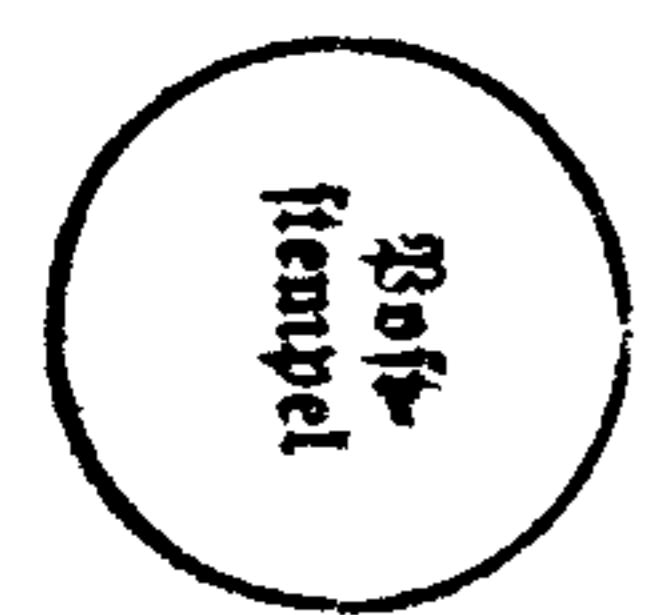
Listowanje: I. f. II. Zyle tak to njeje, kaž ſeže to thdženja w pſchiſpominjených wo nowych ſpěvařſkih wuprajik, měnjo, ſo ſu wſchitz ſ wuwoſaczom dwejoch ſ Wami pſches jene. Hižo rčnje bu hinciſhich měnjenjow wjazh wuprajenych a budže to pſchi ſkladnoſć ſ nowa. We Waschich rhynežkach ſamych ſteji něſhto, ſhtož ſamo wot ſo pſchecžito temu ſtvoedči, ſhtož tam pižacie. Dyrbjaſli ſtare ſpěvařſke pódla nowych wostacj — a to Wy ſ druhim tež čzecze — njemóža ſo jenotliwe kherluſche na tajke waschnje pſchedželac kaž Wy to poſtaſujecze; ſhromadne ſpěwanje ſ wobeju ſpěvařſkeju njeby móžno bylo. Hžo tu ſtejimy pſched roſkudnym: pak — pak. A tajkich je jich hischeze wjazh! Sa Wasche doſkladne dželbo pak Wam wſchěch ſerbiow najwutrobniſchi džak! Sſnáz a nadžiomne wubjerk ſ Waschej pilnej pomozu prawje bórjy hacž t čižli poſlednjemi poſtupi.

Redaktor.

R. w H.-W. ſa 1. p. Epiph.

R. w B. ſa 2. p. Epiph.

Samolwth redaktor: ſarač Wyr gacž w Nožacžiſach. Čiſčež ſsmolerjez knihicžiſchezeſte a kniharje, ſap. družiſto ſ wobmij. rukovanijom w Budviſchinje.

An das Postamt, hier.					
Für den Monat Januar 1924 bestellt					
Herr ...					
Gefl.	Name	Erliein.- ort	Bezugſ- zeit	Betrag	
I	Pomhaj Boh	Bautzen	1 Monat	5 Goldfennig	
					Mit. empfangen